

Se oli varmaankin kymmenes kerta kun mietin uudestaan miksi olin tuhlannut niin paljon aikaani tähän. Kello tikitti kovaäänisesti ja varasti keskittymiseni uudestaan ja uudestaan. Varakkuuteni ei toiminut välineenä edetä tai jättää joitakin osioita pois. Raavin päänahkaani. Hiki oli muovannut puolipitkät, miesten mittakaavassa puolipitkät, hiukseni hienoille kiharoille jotka tuntuivat inhottavilta sormien välissä. Halusinko kumppanirobotin todella näin paljon? Onko minusta huolehtimaan hänestä ja lopulta luopumaan? "Oletteko varma, ettei teillä ole mitään tekemistä tämän asian kanssa, nuori herra?" kuulin tivaavan äänen. "Hiljaa" kiljaisin mielessäni. Nyt on mitä huonoin hetki pohtia menneitä. "Oletteko nyt aivan varma, että teillä ei ole osaa tai arpaa siinä, mitä neiti Cofflerille tapahtui? Jos saamme tietää myöhemmin, että valehtelitte, niin teitä voi odottaa vankilatuomio". Mies oven luona alkoi tuijottaa punaiseksi muuttuvaa naamaani. Miksi nämä muistot ryöpyävät nyt ulos kun minun pitäisi vastata tähän typerään kyselyyn? Onko sillä niin paljon väliä, saanko itselleni kumppanirobotin? Menen vain baariin ja pokaan jonkun naisen. Niin helppoa se on. Naurahdin hermostuneesti jonka johdosta ovella seisovan vartijan silmät muuttuivat viiruiksi. Hän pitää minua varmasti sekopäänä, tuumasin. "Mitä sinä teet täällä tähän aikaan, oletko ihan sekaisin?!" kuulin Hannahin äänen. Siihen sekoittui poliisin ääni: "Tämä on kamala tragedia ja te olette ainoa mahdollinen todistaja tällä alueella. Kertokaa heti mitä teitte aidan luona?" Minä tulen aina muistamaan Hannahin lyhyen kampauksen, jonka hän oli ottanut sinä päivänä. Hänen kallis neonsininen takkinsa, mustat piikkikorkokengät, musta kotelomekko, korvissa pitkät roikkuvat säteilevät kivelliset korvakorut. Sinä iltana hän myös haisi tavallisen Malboron sijaan jollekin minttutupakalle. "Minä satuin vain kävelemään ohi" muistan vastanneeni. Mies ovella huomasi minun puhelevan itsekseni. Käänsin pääni poispäin hänestä. Pakko keskittyä tähän tyhmään kyselyyn. Katsotaanpas. Onko minulla muoviin liittyviä allergioita? No ei ole. Onko minulla todettu pakkomielleitä? Ei tietenkään. "Lakkaa seuraamasta minua! Vaikka seurustelemmekin, niin se ei tarkoita, että minulla ei voi olla omaakin elämää. Älä seuraa minua Carter!" Lilyn sointuva ääni kuului. Sitten muistin jotain, jonka en olisi halunnut nousevan mieleni sopukoista. Lilyn tajuttomat kasvot. Hakattuna. Kuinka joku oli pystynyt käyttämään väkivaltaa Lilyä kohtaan? Veri hänen paidallaan. Verta kaikkialla olohuoneessa. Tämän nähtyäni, olin päättänyt olla ikinä rakastumatta uudestaan. Aika oli tehnyt kuitenkin tehtävänsä ja yksinäisyys oli alkanut painamaan. Se oli johtanut minut tänne. Taistelin muiden samanlaisten yksinäisten miesten kanssa mahdollisuudesta kokea uusi rakkaus. En välittänyt siitä, että se olisi keinotekoista. Se olisi ainakin pysyvää. "Minun pitää tehdä se koe tänään josta puhuin aikaisemmin. Kai sinä sen ymmärrät? Mehän näemme huomenna uudestaan. Hei hei!" Lily toivotti ja mieleeni palasi hänen viimeinen hymynsä. "Vielä viisitoista minuuttia" kuului vartijan tiedotus. Argh. Nyt pitää alkaa todella keskittymään. Nopeutin tahtiani lukemalla kysymykset vain puolitiehen ja merkitsemällä vastaukseni viivalla. Ympyrään meni liian pitkä aika. Tunsin käsieni hikoavan, mikä vaikeutti tabletin pitämistä käsieni varassa. "Haluan aina olla sinun kanssasi, Carter!" Lilyn ääni kuului taas. "Toivottavasti kerroit totuuden, poika" poliisin sanoi nuivasti ja epäillen. "Sholl, viimeinen asia jota tarvitsemme nyt, on huono maine. Häpeäisit!" Hannahin ääni. "Vielä kymmenen minuuttia" perhanan vartijan kajatus. Kiirehdin viimeiset kysymykset. Onko sinulla lapsia? Ei. Oletteko ajatelleet hankkia lapsia? Ehkä. Onko teidät steriloitu? No ei! "Viisi minuuttia." Onko teille sattunut jotain traumaattista? Sydämeni tuntui pysähtyneet tämän kysymyksen kohdalla. Mistä edes aloittaisin? Voisiko tällä kysymyksellä olla paljon tekemistä sen kanssa, pääsisinkö läpi tästä testistä? Mitä jos he tietävät? Eivät he voi tietää. "Rakastan sinua" Lilyn silkkinen ääni kuiskutti korvaani. "Teillä on vielä yksi kysymys vastaamatta" kuului ääni yläpuoleltani. Vartija oli huomaamattani siirtynyt viereeni ja katsoi minua kummastellen. "Onko teille sattunut jotain

traumaattista?” hän luki. ”Ei” vastasin.